

Vyjádření školitelky k doktorskému studiu Víta Kazmara

Doktorské studium, zahájené v akademickém roce 2012/2013, zvládal Vít Kazmar bez problémů. Naplňoval povinnosti a rytmus studijního plánu, včetně zahraniční stáže, ve třetím roce složil státní doktorskou zkoušku. Po přechodu do kombinované formy studia postupoval v přípravě doktorské práce pomalejším tempem, ale setrval. Z jejího tématu publikoval ve *Světě literatury* 2015, č. 52 článek „Hráč, spáč, stvořitel, vypravěč: Borgesovo dílo pohledem (romantické) ironie“. Další článek „Stručné dějiny ironie s romantickým závěrem“ odevzdal do téhož časopisu do tisku v roce 2019. V Ústavu románských studií se Vít Kazmar podílel na pedagogické práci a psaní posudků na bakalářské práce.

Zároveň se aktivně věnoval odborné hispanistické práci. Od roku 2015 se podílel na projektu zaměřeném na současnou argentinskou literaturu (vnitřní grant FF UK č. FF_VG_2015_116), v jehož rámci absolvoval pobyt v Buenos Aires; výsledkem byla publikace společné monografie *Hrdinové porážky: Podoby současné argentinské literatury* (ed. A. Charvátová, 2017). Dále publikoval recenze na hispanistické knihy a odborné texty ve formě doslovů, nejednou k vlastním překladům. Překladem románů současných hispanoamerických či španělských autorů se Vít Kazmar v posledních letech etabloval jako respektovaný překladatel ze španělštiny (Di Benedetto, Blanco Calderón, Aramburu ad.). K tomu má za sebou redakční práci na edicích několika náročných děl (např. rozsáhlé dílo Octavia Paze o mexické barokní básnířce). Jako výrazný představitel mladé generace hispanistů bývá také zván do rozhlasových literárně kritických pořadů.

Disertační práci „Sít' pohledů. Ironie a romantismus v díle Jorge Luise Borgese a Julia Cortázara“ psal doktorand po řadu let, která ovšem využil k ponoření *ad fontes* a k nalezení svého životního tématu a přístupu. Změnil proto i původně navržený název práce. Výsledkem je podle mého názoru práce mimořádně zdařilá a po všech stránkách odborně vyzrálá. Za

zvláště cenné považují spojení vědeckého přístupu, který věc zkoumá od základu, a múzického interpretování uměleckých textů (u Borgese i Cortázara převážně povídek). Celou práci charakterizuje důkladnost, jasnost myšlení, přesnost a kreativnost jazyka.

Disertace má jasně formulované východisko: prozkoumat díla dvou největších argentinských prozaiků z hlediska koncepce romantické ironie. Ústřední teze dává celému textu, který nebyl psán lineárně, soustředěný tvar. Teoretické východisko připravil Vít Kazmar důkladně, širokým seznámením s bibliografií o ironii a hlubokým ponořením ke kořenům, k filosofii Friedricha Schlegela i jeho předchůdců. Dvojlomnost romantické ironie pak spojuje s tématem dvojníka, vztahu ironie a entusiasmu, dvojí negace (litolés) ad., a nápaditě ji rozehrává v interpretaci vybraných textů Borgese a Cortázara. Srovnání je zajímavé jak k poetice obou autorů, tak obecně odkrývá potenciál konceptu ironie. Jistým vrcholem je kapitola „Cesta ironie od Cervantese k Borgesovi“, která téma sleduje s vyzrálým nadhledem napříč širokého literárního kontextu.

Prizma romantické ironie se ukázalo přínosné. Cortázara nasvěcuje nečekaně, u Borgese nabízí nové akcenty: jeho ironické přepínání pohledu nevede k relativizaci, k zpochybnění poznatelnosti, ale stává se „gestem vztaženým k celku“, jehož uchopení se dá dosáhnout pouze nepřímou. Vít Kazmar dokázal zároveň zachytit naladění Borgesových děl a jemné chvění smyslu. Právě tím pro mne jeho práce patří k tomu nejlepšímu, co jsem v poslední době o Borgesově díle četla.

Práce Víta Kazmara splňuje požadavky kladené na doktorskou práci, proto ji doporučuji k obhajobě s návrhem na klasifikaci „prospěl“.

prof. PhDr. Anna Housková, CSc.

30. dubna 2020

